

mysli nařízení správce ministerstva obchodu ze dne 20. srpna 1917, čís. 352 ř. z. o cenách koží, usní a strojních řemenů). Leč, i kdyby byly bývaly směrné ceny pro kůže, jež žalobkyně od žalované koupila, nečinilo by překročení těchto cen kupní smlouvu neplatnou; neboť úmysl zákona směřoval k tomu, by byli chráněni spotřebitelé, nikoliv velkovýrobci ve svých vzájemných obchodních stycích a proto nelze za to míti, že se smlouva, o kterouž jde, přičila dobrým mravům.

Čís. 485.

Zabaven-li nárok ze služného, jest zaměstnavatel oprávněn, sraziti si ze zabaveného služného zálohu, již poskytl zaměstnanci do doby, než doručeno mu bylo usnesení zabavovací.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1920, Rv I 174/20.)

Žalobce vedl proti svému dlužníku Karlu N—ovi exekuci zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky ze služného, jež příslušela dlužníku proti jeho zaměstnavateli. Šlo o služné za měsíce květen a červen 1919. Zabavovací usnesení bylo doručeno zaměstnavateli dne 25. května 1919. Zaměstnavatel nevyplatil žalobci příslušné částky služného za uvedené měsíce, tvrdě, že si dlužník před tím, nežli zaměstnavateli bylo zabavovací usnesení doručeno, vybral služné až do konce června 1919. Žalobě vymáhajícího věřitele proti zaměstnavateli na zaplacení zmíněné částky procesní soud první stolice vyhověl. **Důvody:** Jest nepochybné, že žalovaný ručí za to, nedostalo-li se věřiteli příkázané pohledávky po té, kdy mu byl zákaz doručen; ručí však též za zálohy, jež poskytl dlužníku před doručením zabavovacího usnesení, neboť, poskytl-li žalovaný zálohy, ač služné bylo splatno pozadu, činil tak na vlastní nebezpečí a nemůže čeliti zástavnímu právu třetího svou pohledávkou, již neuplatňoval ani žalobou ani v řízení exekčním. Vždyť zákaz byl mu doručen teprve po té, kdy pohledávka byla soudně uplatněna a zabavena a nemůže proti ní namítati svou soukromou pohledávku vůči dlužníku. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **Důvody:** Dohoda mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, by služební požitky byly vyplaceny předem, jest přípustnou, ježto není v žádném zákoně zapovězena, nanejmeně ji nezakazuje ustanovení čl. IV. zákona ze dne 26. května 1888, čís. 75 ř. zák. a § 5 zákona ze dne 29. dubna 1873, čís. 68 ř. zák. Jest tudíž výplata zálohy žalovaným Karlu N—ovi platnou. Tím, že žalobci byla příkázána pohledávka Karla N—a proti žalovanému k vybrání, vstoupil dle § 308 ex. ř. a §ů 1393 a násl., zejména dle § 1394 obč. zák., pokud jde o pohledávku ze služného, na místo Karla N—a. Dlužno proto od služného, jež stalo se splatným po té, když bylo povolovací usnesení žalovanému doručeno (25 května 1919) odečísti zálohy, jež Karel N. před tímto dnem obdržel.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

Důvody.

Podle jasně projevené vůle účastněných osob (§ 836 obč. zák.) obdržel Karel N. zálohami jemu vyplacenými mzdu předem za služby, o kterých

on i žalovaný předpokládali, že budou svým časem vykonány. Ustanovení § 1154 obč. zák., že mzdu zaplatiti jest po výkonu služeb, není-li nic jiného umluveno, připouští zřejmě ujednání takové; nedojde-li k výkonu služeb, za které byla mzda předem zaplácena, přísluší zaměstnavateli žaloba o vrácení oné mzdy, pokud jsou zde podmínky § 1435 obč. zák. Poněvadž podle skutkových zjištění, obsažených v rozsudku soudu odvolacího, Karel N. obdržel zálohu v době do 24. května 1919, tedy přede dnem 25. května 1919 jako dnem doručení soudního usnesení o zabavení a příkázání k vybrání pohledávek, příslušejících Karlu N—ovi proti žalovanému, usnesení toto a platební záповěď v něm obsažená nevztahují se na ony zálohy (třetí odstavec § 294 ex. ř.) a práva žalobcova nejsou zkrácena tím, že soud odvolací nevzal za základ výpočtu pohledávky žalobcovy proti žalovanému celou mzdu Karla N—a, nýbrž toliko zbytek její po srážce oněch záloh. Mínění dovolatelovo, že žalovaný měl jen nárok ze zápůjčky proti N—ovi a že nárok dovolatelův ze soudního usnesení exekučního má přednost před oním nárokem, spočívajícím pouze na soukromé úmluvě, jest mylné a závěry, v dovolacím spise z něho vyvozené, jsou nesprávné.

Čís. 486.

Důvod dědické nehodnosti dle § 543 obč. zák.

Netřeba, by tento důvod zjištěn byl odsuzujícím výrokem trestního soudu. Stačí i zjištění ve sporu civilním a doznání před soudem, třebaš jiným, než procesním soudem v rozepři o nehodnost dědití. Důvod dědické nehodnosti není vyloučen tím, že pořizovatelův manžel o cizoložném poměru věděl anebo dokonce k němu přivolil.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1920, Rv I 180/20.)

Závěti ze dne 7. prosince 1917 ustanovil zůstavitel universální dědičkou svou hospodyní, s níž žil v cizoložném poměru jak za trvání svého manželství, v listopadu 1917 rozloučeného, tak i po té, jakž táž před soudem doznala v řízení, jímž byl zůstavitel v únoru 1918 zbaven svéprávnosti. Po zůstavitelově smrti v červnu 1918 přihlásila se hospodyně k pozůstalosti ze závěti; přihláška její byla přijata. Zákonní dědicové byli k dolíčení neplatnosti poukázáni na pořad práva. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl. **Důvody:** Žalující strana odporuje platnosti posledního pořizení ze dne 7. prosince 1917 z důvodu, že universální dědička jest ve smyslu § 543 obč. zák. z dědického práva ze závěti vyloučena, ježto se dopustila se zůstavitelem cizoložství, jak sama před soudem v řízení o zbavení svéprávnosti zůstavitele doznala, tvrdíc, že cizoložný styk se zůstavitelem se dal za vědomí a souhlasu jeho manželky. Leč souhlasem tímto se na nezákonnosti poměru ničeho nemění, neboť vedle práv manželky dotčena cizoložstvím veřejná mravopoctnost (§§ 500 a 502 tr. zák.) a to jest pravým důvodem nehodnosti dědice z poslední vůle dle § 543 obč. zák. Souhlasem manželky nemohou ostatně trpěti práva ostatních zákonných dědiců. Na důvodu § 543 obč. zák. nemění se ničeho tím, zda cizoložství za života zůstavitele bylo prokázáno čili nic, neboť žalobní právo trestní pro přestupek § 502 tr. z. jest dle § 503